

GS 712

Sjömans-Wisor.

Den Första:

Buon giorno, mio Signor! m. m.

Den Andra:

Wid windars sång m. m.

Kostar 1 β Banco.

G E F & E, 1837.

Från A. Wåhlins et Comp. Boktryckeri.

1.

Buon giorno mio Signor!
Sofse, war flink och skynda dig till din år!
"Fort hit en karafin
"Med gyllne Capriwin,
"Dito en frisk Apelsin."

2.

"Sträck ut lät båten gå!" —
"I jag ej fort, så kilar han nog ändå.
"Spänn hwita seglet opp,
"Ja, seglet högt i topp,
"Wingen på seglarens hopp."

3.

Men se hwad kommer der?
att som en korp det blitrande molnet år;

Som blod är himlens rand,
Och skymd är Ischias strand;
Foglarne flyga mot land.

4.

Hu, wi få storm i dag:
Segla hwem will, jag refwar mitt segel jag;
Det går en hisflig sjö:
Jag har en fästemo,
Will ej i wågorna dö.

5.

Hör, redan äffan går;
Wänta Signor! tills Ave Maria flår. —
Du wreda haf, farwål!
Jag drunknar ej, min själ!
Håldre jag swälter ihjäl.

6.

Jag slumrar i min båt;
Corpo di Bacco! kudden är redan wät;
Ah! det gör ingenting,
Jag sweper manteln fring;
Sömn är en kostelig ting.

7.

"Säg swor han, gosse?" — ja;
Ha, ha, ha, ha, — det rör mig ej, — ha, ha, ha!
Än en Carlin är qwar,

Jag än min flicka har,
Om hon mig ej bedrar.

8.

Och will hon mig bedra,
Ha, ha, ha, ha, — jag tar mig en ann', — ha, ha!
Har jag blott win och bröd,
En tårna rosenröd,
Refwer jag wäl till min dö.

9.

Godnatt båd' wåg och wind!
Kysfen hwarann! — jag kysfer min Rosas kind;
Jag ser hur hwar tar sin,
Men ingen tar bort min,
Dermed så slumrar jag in.

1.

Wid windars sång
Och klingande böljors fraggande gång
Min moder på hafwet mig födde,
Hwarest djup och höjd
I morgonens fröjd
Af stigande lågorna glödde.

2.

Min fader log,
Men solen gick ner och moder min dog:
Dess graf och min wagga blef vägen.
Dock lefwer min mor,
Jag wet hwar hon bor,
Dess boning mig leker i hågen.

3.

På fraggigt swell
Till henne jag seglande ila fall,

Min fot jag ej sätter på jorden;
Elaf will jag ej bli;
Jag föddes så fri,
Som böljan är friboren worden.

4.

När solen flyr
Och loppet till okända werldar flyr,
Sig mörkret och skymrna sänka
Öfwer djupet ner;
Jag stjernorna ser
I lugnade vågorna blänka.

5.

När stormen gnyr
Och solen i molnen förjande flyr,
Då brötes likt hafwet mitt hjerta;
Stannar stormen af,
Och lugnas mitt haf,
Går i wemod öfwer min smärta.

6.

När sol'n går opp
Och väcker på nytt mitt slumrande hopp,
Och glöder ur blödande vågor,
Af eld är min sal,
Hwars pelares tal
Appresas af swallande lågor.

7.

Jag städar då
Mitt lif i de fria böljorna blå

Af stormen och lugnet beskriwet,
Wål är jorden full
Af skatter och gull;
Men hafwet är spegeln af lifwet.

8.

Ej släckes der
De winkande stjernors fromma begär,
Ty leker dem hafwet i hågen.
De sänka sig här,
Der moder min år;
Med dem will jag hwila i wågen.
